

Lucie Navrátilová

Chrám Oka osudu

Kniha první

Lucie Navrátilová

**CHRÁM OKA OSUDU –
KNIHA PRVNÍ**

ALANŮV POSLEDNÍ VEČER

Alan měl opravdu dobrý den - nebo mu to tak alespoň v tu chvíli připadalo. On a jeho skupina zabili dva vlkodlaky, na které narazili na jim svěřeném území, a navíc našli stopu jejich kmene. Kvůli pokročilé hodině se sice rozhodli už v lovu nepokračovat, ale byl si téměř jistý, že je dostanou zítra – pokud zase nezačne sněžit. Letošní zima jim dost ztěžovala práci. Už několikátý týden mrzlo tak, že venku vydrželi nanejvýš několik hodin, než se museli znovu stáhnout někam ke krbu, a často se po pás brodili ve sněhu. Dokonce ani teď, po Imbolcu, se situace nezlepšila. Hlavní revonské cesty byly samozřejmě jako každou zimu udržované pomocí sítě slunečních kamenů, které ohřívaly dlažbu a zbavovaly ji jakýchkoliv nánosů sněhu nebo ledu. Ale kameny byly příliš drahé na to, aby se používaly i pro vedlejší cesty, takže pohyb po Revoně byl pro většinu lidí v těchto týdnech značně obtížný. Alan dokonce zaslechl, že se ze slunečních kamenů stal další žhavý artikl camachinského černého trhu – ne proto, že by snad byly ilegální, ale proto, že je místní překupníci coby nedostatkové zboží prodávali za mnohonásobně vyšší cenu.

Za jiných okolností by se na práci vykašlal a zalezl by někam do hezké hospůdky, než mráz povolí. Ale atmosféra v Revoně byla teď jejich řemeslu nakloněná. Přestože oficiálně byl prodej kožešin lesních kmenů stále zakázaný, zájemci přibývali - dokonce už i mimo camachinský černý trh. V tuhle chvíli to byl opravdu

zlatý důl. Nikdo ale bohužel nevěděl, jak dlouho tato situace vydrží – vše záleželo na tom, kdo se stane revonským králem. Pokud by na trůn měl usednout ten zrádce, co se stará víc o vlkodlaky a jiné pololidi než o vlastní rasu, změnila by se celá Revona v jednu velkou divočinu, kde se normální člověk bude bát vystrčit nos z domu. Stačilo, že už teď se na spoustě míst lidé báli po setmění opouštět bezpečí svých vesnic a měst, protože věděli, že se při troše štěstí už také nemusejí vrátit. Nezbyvalo než doufat, že volbu vyhraje princ Oliver a učiní tomu chaosu přítrž.

Alan vlkodlaky a všechny ostatní lesní kmeny upřímně nenáviděl. Kvůli nim přišel o rodiče a sestru. Teď považoval za svoje poslání snížit populaci těch monster na území Revony, jak jen to půjde. A bez ostychu si přiznával, že kromě pocitu povinnosti vůči své rase to také dělá čistě z potěšení.

Proto byl ochotný se dennodenně prodírat sněhem a trpět mráz, co mu přes veškerou snahu vždycky prolezl až ke kostem. Svou práci miloval. A navíc mu za ni královsky platili – co víc si člověk může přát?

A protože za dobře odvedenou práci je také třeba se řádně odměnit, dopřál si Alan bohatou večeři v jednom malém hostinci u cesty, kde se také šťastnou shodou okolností seznámil s mladou ženou, která byla nejen velmi přitažlivá, ale navíc mu nedalo moc práce ji přesvědčit, aby ho doprovodila do jeho pokoje. Nejspíš to bylo i tím, že spolu předtím vypili tolik medoviny, že on sám se musel cestou po schodech nahoru do pokoje lehce přidržovat stěny, aby dokázal udržet svoje tělo v pohybu po přímce a vyhnul se zbytečným odbočkám, které obvykle končily narážením do nábytku a kolemjdoucích osob.

Jakmile se konečně dostali do jeho pokoje, Alan ze sebe shodil cestovní vak a oblečení, co nesl přehozené přes rameno, a v rychlosti vzal útokem umývárnu, aby ze sebe smyl aspoň trochu pracovního oděru. Když se vrátil, jeho krásná společnice seděla na posteli. Její dlouhé tmavohnědé vlasy se leskly v uhlazeném copu, který jí po straně spadl až k pasu. Na sobě měla jednoduché tmavě modré šaty a přes ramena háčkovaný šál, pod kterým prosvítala její světlá kůže.

Alan měl s takovými jako ona spoustu zkušeností. Mladé husičky z vesnice, co nevěděly nic o světě a byly unešené ze staršího muže z velkého města, který cestoval po celé Revoně a spoustu toho viděl. Bylo snadné je zaujmout a on se rád těšil z jejich obdivu.

„Z okna je krásný výhled na řeku,“ řekla nenuceně, když se k ní Alan posadil. Neměl už potřebu s ní mluvit, proto ji jen mlčky pohladil po tváři. Měla krásné šedé oči a plné rty. Usmála se na něj a on se naklonil, aby ji políbil.

Než se ale dotkl jejích rtů, ucítil na krku ostrí nože. Zmateně se zarazil a zase se pomalu odtáhl. Její úsměv se nezměnil, zatímco mu na kůži tiskla dlouhou čepel.

„Proč to děláš?“ zeptal se jí zmateně. „Co jsi zač?“

Zmocnilo se ho podezření, že to bude chytrá zlodějka. Zatraceně, a on měl zrovna s sebou peníze z poslední dodávky do Camachinu.

Na jeho otázku lehce protočila panenky a zavrtěla hlavou.

„Na to se mě ptáš brzo. Předtím tě nezajímalo ani moje jméno.“

Zatímco se jí dál díval do očí, barva jejích panenek se najednou změnila ve žlutozelenou a její zorničky se zúžily a prodloužily. Vlasy jí zesvětlaly do mnoha odstínů hnědé.

„Proklatě,“ zamumlal. Byla jednou z nich. Netušil, jak to udělala. Nikdy nikoho z nich neviděl takhle změnit vzhled.

„Co máš teď v plánu? Zabiješ mě?“

„Pravděpodobně,“ odpověděla věcným tónem.

„Takhle zabíjejí zbabělci. Aspoň mi dej šanci se bránit,“ vyzval ji zlostně.

Pobaveně zvedla obočí.

„Tak jako vy dáváte šanci se bránit? Kdybys od začátku věděl, kdo jsem, už by ses mě dávno pokusil zabít.“

Alan krátce zaváhal.

„Pravděpodobně,“ procedil nakonec mezi zuby. Najednou se otevřely dveře. Její pohled k nim jen na vteřinu přeskočil, než si všimla, že v nich nikdo nestojí. Alan toho momentu využil a chytil ji za ruku, ve které držela nůž, a pokusil se jí zkroutit zápěstí, ale neuvěřitelnou rychlostí se mu vysmekla a vyskočila na nohy.

Kočka, řekl si Alan v duchu.

V tu chvíli už jí zřejmě došlo, že dveře předtím otevřel on, protože poznamenala:

„Umíš pracovat s energií - udělal jsi na mě dojem.“

Alanovi neunikl ten ironický podtón a krev se mu začala vařit. Vstal. Nohy ho poslouchaly o něco líp než předtím, ale bohužel stále ještě hůř než ji, ačkoliv při tom, co vypila, nechápal, že už dávno nebyla napůl v bezvědomí. Asi jí v tomto směru bude muset trochu pomoci.

„Jsme teď lépe vybavení, než jsme bývali,“ odpověděl, když se postavil proti ní. „A taky je to na našich výsledcích hezky vidět. Ty jsi z jakého území? Hádám, že ne odsud - tady nejsou kočičí kmeny moc rozšířené.“

„To je pokus o společenskou konverzaci?“

„Říkal jsem si, že bychom se mohli líp poznat, než tě zabiju,“ pokrčil Alan rameny v rádoby uvolněném gestu. „Věřím v osobní přístup,“ dodal s ošklivým úsměvem.

„Zajímavé. Znal jsi jména těch dvou, co jste dneska zabili?“ zeptala se ho ledovým hlasem.

„Sledovala jsi nás?“

„Sleduju vás už několik dní. Zdá se, že nejste o moc lépe vybaveni, než jste bývali dřív, když jste si mě ani nevšimli.“

„Budeš se divit.“

Jak to dořekl, poslal proti ní silnou tlakovou vlnu, ale ona ji hravě rozetnula a odvedla do stran. Keramické nádobí na stole za ní odlétlo proti stěně a roztráštělo se. Voda ze džbánu se rozlila kolem.

Alan začínal chápat, že s touhle bude větší problém, než čekal. Proč to nemohla být jenom zlodějka?

Otočil se ke dveřím, aby zavolal o pomoc – někdo z jeho mužů bude snad natolik střízlivý, aby ho slyšel a zareagoval - ale než ze sebe stačil vydat hlásku, dveře se samy zabouchly a vzápětí se mu do srdce zabodla dýka.

Následující okamžik pro něj trval celou věčnost. Alan se podíval dolů na rukojeť dýky, která mu trčela z hrudi – jako by chvíli nedokázal pochopit, co to znamená. Chtěl se nadechnout a něco říct, ale nemohl. Místo toho se zhroutil na zem. Dívala se na

něj. Její tvář byla zcela bez výrazu - žádná lítost, žádná radost, nic.
Jako kdyby pro ni jeho smrt absolutně nic neznamenalala...

MYSL VÍTĚZE

„Vítězství není jen okamžik, kdy člověk dosáhne svého cíle. Je to celá cesta k tomu okamžiku i vše, co následuje po něm. Je to životní styl.“

Soren stál v dokořán otevřených dveřích vedoucích z jeho ložnice na zasněženou terasu. Měl na sobě jenom kalhoty. Jeho košile, stejně jako boty, ležela pohozená na koberci vedle postele. Zdálo se ale, jako by si mrazivého chladu ani nebyl vědom. Zamyšleně pozoroval vločky sporadicky padající z nočního nebe. V místnosti za ním bylo naprosté ticho, jen oheň hučel v krbu. Venéfica ležela v posteli s hlavou podepřenou jednou rukou, zatímco druhou si držela tlustou vyšívanou deku přitaženou těsně k bradě a už hezkou chvíli mlčky naslouchala Sorenovým úvahám. Dlouhé, kaštanově hnědé vlasy jí ve vlnách spadaly přes ramena na polštář a rámovaly její srdcový obličej s velkýma hnědýma očima, malým špičatým nosem a tenkými, ale výrazně vykrojenými rty.

„Dřív jsem nechápal, proč někteří lidé vždycky vyhrávají, zatímco jiní, bez ohledu na to, jak zoufale se snaží, vždycky skončí vzadu. Teď už vím, že je to všechno v hlavě. Vítěz bude vždycky vítězem, protože taková je jeho realita. Prohra pro něj neexistuje. Všechno je jenom další příležitost na cestě k vítězství. Zatímco poražený bude poražený, ať udělá cokoliv. I když vyvine mnohem větší snahu než ten, co se nakonec stane vítězem.“

„To nezní moc fér,“ poznamenala Venéfica.

Soren se na ni s úsměvem otočil.

„Ale je to fér. A víš proč? Protože každý si může vybrat, jestli bude vítězem, nebo poraženým.“

Pak se najednou rozeběhl a skočil do postele vedle ní. Přes deku ji objal a přitáhl k sobě.

„Pust', jsi jak led,“ odtahovala se od něj se smíchem Venéfica, ale Soren ji nepustil.

„To teda ne. Co je moje, to nepustím. Protože já jsem se rozhodl být vítězem,“ odpověděl Soren s úsměvem. Potom dodal vážnějším hlasem: „Budu revonským králem. Cítím to. Cítím to každou buňkou svého těla.“

Venéfica také zvažněla.

„A co bude s námi, až se staneš králem?“ zeptala se tiše.

Soren si dal s odpovědí na čas. Líbilo se mu sledovat špatně skrývané napětí v její tváři.

„Král kolem sebe potřebuje lidi, kterým může věřit,“ řekl a naklonil se k ní, aby ji políbil na ušní lalůček, „kteří ho podporují,“ políbil ji na krk a Venéfica tiše vzdychla, „kteří se o něj starají...“

Jemně jí stáhl deku z ramen.

„Hlavně když má král jasno v tom, komu může věřit,“ poznamenala Venéfica a vzala do prstů přívěsek z černého kamene, který Soren stále nosil na krku – dárek od Vallence. Soren ale jenom s úsměvem zavrtěl hlavou a přívěsek jí vzal.

„Věřím, že budeš králem ty. Ať už správci vymyslí jakýkoliv způsob volby krále, věřím, že vyhraješ. Je to tvůj osud,“ pokračovala Venéfica tiše. „Na jednu stranu mám radost, protože

je to to, co chceš. A Revona tě potřebuje. Ale také z toho mám strach, protože bez ohledu na to, co teď říkáš, vím, že se věci změní, až budeš skutečně sedět na trůnu.“

Soren se nadechoval k odpovědi, ale Venéfica mu položila prsty přes rty.

„Neříkej mi, že to tak není. Přejde den, kdy budeš mít možnost mi to dokázat, a třeba potom uvěřím, že ten čas, co jsme spolu strávili, pro tebe byl víc než jen rozptýlením. Do té doby mi nic neslibuj.“

Soren ji políbil na prsty, které stále držela na jeho rtech, a vzal její ruku do své.

„Máš pravdu, že se změní spousta věcí. Dát záležitosti v Revoně do pořádku bude možná nadlidský úkol, který si vyžádá veškerou moji pozornost. Ale to nic nezmění na tom, že tě chci po svém boku. Cením si tvou podpory a nehodlám se jí vzdát,“ dodal s lehkým úsměvem, když se sklonil, aby ji políbil na prsa.

Venéfica ho pohládila po černých vlasech navlhých od sněhu.

„S mojí podporou počítej tak dlouho, dokud o ni budeš stát,“ zašeptala.

Právě v té chvíli přemýšlel o budoucnosti Revony i princ Oliver – v malé pevnosti na severu. Seděl u stolu nad rozloženou mapou, ve které měl vyznačené všechny oblasti, kde nepřetržitě hořely konflikty. Bylo jich mnoho, snad až příliš mnoho na to, aby je bylo možné uhasit. Cítil tíhu odpovědnosti své pozice. Jeho příznivci v něj věřili. Věřili, že jeho zvolení uklidní rozbroje mezi národy a zkrotí nevypočitatelná království, jako je Pereth. Ale on si nebyl tak jistý. Přál si dosáhnout toho, čeho dosáhl jeho otec, když sjednotil Revonu a ukončil tak léta trvající boje. Jenže jeho otec měl podporu Marion i Charlese a Oliver měl silné tušení, že ať už

se králem stane on, nebo Soren, bez podpory těchto dvou nebude možné dát Revonu nikdy do pořádku.

Zamyšleně si dýchl do dlaní a chvílku jimi o sebe třel. Letošní zima situaci nepomáhala. Lidé byli podráždění z neustálého chladu a nedostatku jídla, který se pozvolna začínal projevat. Častěji než obvykle docházelo ke krádežím a vloupáním, ale všichni se tvářili, že za tím stojí lesní kmeny. Bylo to jednodušší než si připustit, že v nouzi při sobě lidé nedokázali stát, ale starali se jen sami o sebe na úkor druhého.

Tyto myšlenky ho přivedly k Sorenovi. Stále nemohl uvěřit, jak se jejich vztah změnil. Bratr, který býval jeho nejlepším přítelem, loajálním a laskavým, se stal jeho rivalem a zřejmě ho to nijak netrápilo. Jak se mohli tak odcizit? Při každé z těch několika málo příležitostí, při kterých Sorena od svého vystoupení z anonymity viděl, se snažil s ním znovu nějak navázat vztah, ale pravdou bylo, že ho sotva poznával. A Soren zřejmě neměl o žádné navazování vztahu zájem. Cokoliv Oliver řekl, mu jeho bratr vrátil s ironickou poznámkou – každou snahu dostat se pod ten nepřátelský krunýř Soren odrazil s posměškem. Oliver věřil, že přes to všechno na něm Sorenovi někde uvnitř stále záleží. Ale bylo to pohřbeno hodně hluboko – pod ambicemi a Charlesovou výchovou.

Říkal si, jestli není ta cena, kterou měl za korunu nejvyššího krále sjednocené Revony zaplatit, přece jen trochu vysoká.

ASYLSKÁ ZIMA

„Mám zmrzlé nohavice,“ poznamenal Jakub napůl pobaveně a napůl rozmrzele, když v rukavicích zmáčkl jednu nohavici svých svrchních kalhot a látka pokrytá sněhem se mu zlomila mezi prsty.

„Dokud to jsou jenom nohavice a ne nohy, tak je to dobré,“ odpověděl mu s klidným úsměvem Darik.

On, Jakub a Lerieanne se prodírali hlubokým sněhem mezi stromy už skoro tři hodiny, aby v lese u Asylie doplnili krmítka. Každý z nich nesl přes rameno pytel s krmením. Jakub s Lerieanne byli nabaleni od hlavy až k patě, takže z nich nebylo vidět víc než oči a pár dlouhých pramínků Lerianniných vlnitých zrzavých vlasů, které vyklouzly zpod ochrany silného tmavomodrého pláště z ovčí vlny. Darik měl na sobě jen jeden teplý kabát, jinak byl bez rukavic i jakékoliv pokrývky hlavy. Jakub nechápal, jak to, že mu tyto části už dávno neomrzly a neodpadly. On sám se cítil promrzlý na kost asi po půl hodině strávené venku, a to měl na sobě několik tlustých vrstev.

„Štěstí, že mám pod tím ještě další kalhoty,“ zamumlal a pokusil se bezúspěšně z nohavic oloupat aspoň část sněhové krusty, která mu sahala až ke kolenům.

„Stejně už skoro nic nemáme. Ještě jedno krmítko a můžeme se vrátit,“ řekla Lerieanne a v jejím hlase byla slyšet zřetelná úleva.

Jakub popoběhl, aby s ní a s Darikem srovnal krok.

„Víš, že jsi nemusela chodit. My bychom to s Darikem zvládli.“

Lerianne zavrtěla hlavou.

„A nechat si ujít tuhle krásu? Ani za nic!“

Všichni tři se zastavili a rozhlédli po zasněženém lese. Jakub si uvědomil, že doteď kvůli chladu ani pořádně nevnímal, jak kouzelně se příroda kolem něj proměnila. Smrky byly tak hustě pokryté sněhem, že vypadaly jako perníčky s cukrovou polevou. Skály, po nichž po zbytek roku stékala voda, byly pokryté namodralým ledem, který odrážel ostré dopolední slunce. A všude bylo naprosté ticho.

„Pojďme,“ vyzval je s úsměvem Darik, „ať jsme do oběda zpátky.“

Netrvalo jim dlouho, než se dostali k poslednímu krmítku. Naplnili ho zbytky ze svých vaků a vydali se zpátky k Asylii.

„Podívám se do stájí,“ řekla Lerianne, když došli až k hlavní budově, zamávala jim na rozloučenou a odběhla.

Jakub s Darikem prošli kolem malého přístřešku, který teď sloužil jako Dominikova kovárna – výheň byla zrovna opuštěná a Dominik v nedohlednu – a zamířili do jídelny. Než vstoupili, okopali si z bot nánosy sněhu. Velká místnost byla příjemně vytopená dvěma silnými ohni - v krbu vedle dlouhého stolu lemovaného lavicemi a ve velkém čtvercovém ohništi zapuštěném do podlahy v samém středu jídelny. Kolem ohniště ležely rozprostřené tlusté vlněné koberečky a polštáře, na kterých Jakub rád sedával. V jídelně bylo jen pár lidí – někteří si povídali, jiní se věnovali ručním pracím nebo jenom odpočívali a užívali si tepla.

Jakub se začal vymotávat z všech těch vrstev, které ho měly chránit před mrazem, a přehodil několik svých svršků přes

poslední volnou dřevěnou tyč, co visela kousek od ohniště, aby je osvobodil ze zajetí ledu. Sundal si boty a postavil je tak blízko k ohni, jak si jen troufl. Potom si sedl na kobereček naproti ženě, která spravovala ve světle ohně čísi košili, a natáhl si spokojeně promrzlé nohy ke zdroji tepla. Darik si sundal kabát, pověsil ho na jeden z věšáků na zdi vedle vstupních dveří a posadil se do tureckého sedu vedle Jakuba.

„Co je?“ zeptal se ho Jakub, když si všiml potlačovaného úsměvu na přítelově tváři.

Darik se na něj otočil. Jeho divoké, ale laskavé oči mu pobaveně jiskřily.

„*Nemusela jsi chodit, my bychom to s Darikem zvládli?*“ napodobil Jakubův hlas.

„No a?“ zamračil se Jakub nechápavě.

„Ty si myslíš, že Lerieanne s námi šla, aby nám pomohla s krmítky?“

„A proč by s námi jinak chodila?“

Darik se smíchem zavrtěl hlavou a poplácal Jakuba po rameni. Neřekl ale nic. Jakub zaraženě přemýšlel, co mu uniklo. Po chvílce si všiml, že kousek od nich sedí opřená o zed' Vallence a něco si čte. Překvapilo ho, že své obvyklé místo u ohniště vyměnila za tmavý kout daleko od tepelného zdroje. Věděl, že v poslední době byla hodně smutná, ale většinou se snažila své depresivní nálady skrývat.

Vstal a vydal se k ní. Sotva si ho všimla, složila listy, co četla, a nechala je zmizet ve svém vaku.

„Jakube,“ pozdravila ho s úsměvem. „Jak vám to šlo v lese?“

„Já jsem promrzlý na kost, zatímco Darik vypadá, jako by se vrátil z procházky jarním parčíkem, ale jinak vše v pořádku. Udělali jsme to, co jsme udělat chtěli,“ dodal. „Co to čteš?“

„Nic zajímavého, jen zabívám čas, než se objeví něco, co bude stát za naši pozornost,“ mávla Vallence nevzrušeně rukou. „Všimla jsem si, že s vámi zase šla Lorianne,“ nadhodila s významným pohledem.

„Ehm, šla, no,“ přikývl Jakub.

„Jestli takhle bude pokračovat, dostane přednášku od své matky. Vivian je moc velký snob na to, aby nechala svou dceru zapojovat se do běžné práce,“ dodala na vysvětlenou.

„Ale Lorianne to zjevně baví. A co jiného tady má dělat?“

„Nic – jako její matka. Ale máš pravdu, že ji to zjevně baví,“ zasmála se Vallence. „Zejména ty aktivity, kterých se účastníš ty.“

V tu chvíli Jakub pochopil Darikovy poznámky. Neurčitě zamručel v odpověď a rozpačitě se podíval jinam.

„Neříkej, že sis toho nevšiml?“ zavrtěla nevěřičně Vallence hlavou.

„Já nevím, měl jsem jiné myšlenky – což mi připomíná, že bych nejspíš měl jít domů, abych stihl svých dvacet minut běhu ještě před obědem,“ dodal rychle.

„To si radši pospěš, jinak tě Dragan bude nutit trénovat s plným žaludkem,“ pokývala hlavou Vallence, ale její výraz jednoznačně ukazoval, že Jakubovi na jeho únikový manévr neskočila.

„Tak zatím,“ zamumlal Jakub stále v rozpacích a vstal.

Vallence se za ním dívala, dokud opět obutý a oblečený nezmizel ve vstupních dveřích. Potom znovu vytáhla z vaku listy, které si předtím prohlížela.

Na jednom z nich byla mapa Revony s vyznačenými hranicemi území. Každé území bylo označeno číslem. Hranice ale nijak nekorespondovaly se skutečnými hranicemi revonských království a vyznačená území měla různou velikost. Vallence po chvíli pochopila, že velikost území se řídila koncentrací lesních kmenů v dané oblasti. Na dalších listech byly seznamy jmen lovců a jejich velitelů, výčet odběratelů kožešin a přehled prodaných kusů za poslední měsíc. Většina úlovků šla podle očekávání do Camachinu, ale Vallence nemile překvapilo, že i v Calethonu se našlo pár lidí, kteří kožešiny kupovali pravidelně. Alan si vedl záznamy o všem – *praktický to muž*, pomyslela si s úšklebkem.

Ještě jednou sáhla do vaku a vytáhla malou černou lahvičku. Opatrně ji odzátkovala a přičichla k jejímu obsahu. Hustá tekutina, která byla uvnitř, voněla divně nasládlé – ta vůně jí vůbec nic nepřipomínala.

V tu chvíli začali do jídelny přicházet další a další lidé, aby se pomalu připravili na oběd. Aby zbytečně nebudila pozornost, radši vše sbalila do vaku a vstala. Pozdravila Dominika, který právě vešel, a sedla si ke stolu spolu s ostatními. Darik se posadil vedle ní a během chvilky se zapovídali o tom, jak dlouho si myslí, že bude zima ještě trvat. Vallence nikdy neměla problém se s Darikem zapovídat hodně rychle a mluvit s ním třeba celé hodiny, nebo naopak jenom sedět a mlčet a cítit se stejně příjemně a nenuceně. Přestože nebyl stejného druhu, byl z lesa, a rozuměl jí víc než většina jiných lidí – jako jediný například vždycky věděl, jakým tématům se při rozhovoru s ní vyhnout, a byl dost vnímavý

na to, aby se jí na rozdíl od mnoha jiných v poslední době neptal, jak se jí daří.

Když bylo po obědě, usoudila Vallence, že je nejvyšší čas vyrazit domů – přece jen nechtěla vzbuzovat u Dragana podezření delší nepřítomností. Už tak měla pocit, že se na ni Dragan díval až příliš ostražitě, jako by byl připravený k ní kdykoliv přiskočit a zachytit ji, kdyby se třeba najednou rozhodla bez varování zhroutit.

Vyšla na terasu do mrazivého vzduchu. Nebe bylo stále jasně modré a pastviny kolem Asylie zalévalo bledé zimní slunce. Jeho paprsky začínaly pozvolna nabývat na síle, ale ještě ne dost na to, aby porazily sněhovou přesilu. Zhluboka vdechla ledový vzduch a rozešla se směrem k Sálu s Bránou, když někdo zavolal její jméno.

Byl to Štěpán.

Val se na místě zastavila a zavřela oči. Na Štěpána teď vůbec neměla náladu. Vlastně na něj neměla náladu nikdy. Štěpán se od chvíle, co se jeho žena Ina vybarvila jako zrádce, snažil s Vallence na toto téma nepříjemně často mluvit. Val to na jednu stranu chápala a soucítila s ním. Viděla v jeho očích tu bolest a touhu porozumět, jak a proč se to vlastně stalo. Někdy se zdálo, že dokonce hledá způsob, jak Inino jednání ospravedlnit. Jindy bral odpovědnost za její zradu na sebe – vinil se z toho, že nedokázal zavčas poznat, že byla jeho žena nešťastná, a že jeho přezíravost ji dohnala k takovému zoufalému jednání.

Val se ze začátku snažila naslouchat jeho nářkům s empatickou trpělivostí, ale teď už na ně neměla sílu. Její vlastní zlost za ty týdny, které mezitím uplynuly, nepolevila. Ina si ve Vallenciných očích nezasloužila ani porozumění, ani odpuštění. Cena, jakou Val za její zradu zaplatila, byla příliš vysoká.

Když se konečně otočila, Štěpán k ní spěchal zabalený v tlustém vlněném kabátu a s palčáky na rukách. Tváře a nos měl červené od mrazu. Val si povzdychla – potřebovala tomu udělat přítrž. Sama se na tyhle věci snažila nemyslet a Štěpán ji stále strhával zpátky k tématu, na které by nejraději zapomněla. Možná měl pocit, že jelikož oba Ininou zradou trpěli, dělalo to z nich v určitém smyslu spřízněné duše. Bylo na čase ho vyvést z omylu.

„Poslyš, Štěpáne, jestli chceš mluvit o Ině, tak na to teď nemám čas,“ řekla rychle. Štěpán se na místě zarazil s pusou otevřenou v nádechu.

„Vlastně,“ pokračovala Val nemilosrdně ignorujíc jeho ublížený výraz, „už se o Ině nechci bavit vůbec. Nikdy. A tobě by taky prospělo na ni zapomenout.“

Štěpán na ni hleděl, jako by mu zrovna vlepila facku.

„Myslel jsem, že mi rozumíš,“ vysoukal ze sebe nakonec.

„Rozumím. Ale už toho bylo dost. Život jde dál.“

Nato ho poplácala po rameni, otočila se na patě a rychle vyrazila k Sálu s Bránou, zatímco se jí oči začaly plnit slzami.

Ano, život šel dál.